

University of Groningen

Case Note: ECLI:NL:RVS:2018:2241

Bruijn, L.M.; Brouwer, J.G.

Published in:
De Gemeentestem

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:
2019

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Bruijn, L. M., & Brouwer, J. G. (2019). Case Note: ECLI:NL:RVS:2018:2241. Gst. 2019/15. Casenote over: Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State, 04/07/2018, 201708520/1/A3, ECLI:NL:RVS:2018:2241 *De Gemeentestem*, 2019(7484), 72-76.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

Gst. 2019/15

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 4 juli 2018, nr. 201708520/1/A3
(Mr. E.A. Minderhoud)
m.nt. L.M. Bruijn & J.G. Brouwer¹

(Art. 13b Opiumwet)

AB 2018/337
ECLI:NL:RVS:2018:2241

Sluiting drugspand. (Baarle-Nassau)

Het besluit van 29 november 2016 geeft er geen blijk van dat de burgemeester alle omstandigheden van het geval in samenhang heeft gezien. Er ontbreekt een motivering waarom deze omstandigheden tezamen geen bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 Awb zijn. De burgemeester had in zijn besluit inzichtelijk moeten maken waarom het in dit geval niet onevenredig is om het drugspand in overeenstemming met het Damoclesbeleid voor twaalf maanden te sluiten.

Uitspraak op het hoger beroep van:
[appellant A] en [appellant B], beiden wonend te [woonplaats],
tegen de uitspraak van de rechtbank Zeeland-West-Brabant van 21 september 2017 in zaak nr. 17/182 in het geding tussen:
[appellant A] en [appellant B]
en
de burgemeester van Baarle-Nassau.

Procesverloop

Bij besluit van 30 juni 2016 heeft de burgemeester [appellant A] onder aanzegging van bestuursdwang gelast het pand [locatie 1] te Baarle-Nassau te sluiten voor de duur van twaalf maanden.

Bij besluit van 29 november 2016 heeft de burgemeester het door [appellant A] en [appellant B] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 21 september 2017 heeft de rechtbank het door [appellant A] en [appellant B] daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht. Tegen deze uitspraak hebben [appellant A] en [appellant B] hoger beroep ingesteld.

De burgemeester heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 juni 2018, waar [appellant A] en [appellant B], en de burgemeester, vertegenwoordigd door E.J.L. Buter en mr. J.C. Stouten, zijn verschenen.

Overwegingen**Inleiding**

1. [appellant A] en [appellant B] zijn eigenaren van het drugspand aan de [locatie 1] te Baarle-Nassau. Zij verhuurden dit pand aan een persoon die daar een autoschadeherstelbedrijf exploiteerde. Op 3 juni 2016 heeft de Dienst Landelijke Recherche een inval bij dit drugspand gedaan. Uit de bestuurlijke rapportage die de Dienst Landelijke Recherche op 13 juni 2016 ten behoeve van de burgemeester heeft opgemaakt, volgt dat bij de inval 24 blokken met in totaal 24 kg cocaïne zijn aangetroffen. De burgemeester heeft hierin aanleiding gezien om het pand op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet te sluiten voor de duur van twaalf maanden.

Aangevallen uitspraak

2. De rechtbank heeft overwogen dat de burgemeester gelet op de hoeveelheid aangetroffen drugs bevoegd was tot oplegging van een last tot sluiting. Volgens de rechtbank heeft de burgemeester in dit geval ook in redelijkheid van deze bevoegdheid gebruik kunnen maken. Daarbij heeft zij in aanmerking genomen dat [appellant A] en [appellant B] als verhuurder verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor de gang van zaken in het pand. De sluiting van het pand strekt slechts tot beëindiging en voorkoming van overtredingen van de Opiumwet en kan niet worden aangemerkt als een straf. Voorts heeft de rechtbank overwogen dat [appellant A] en [appellant B] de gelegenheid is geboden om zodanige maatregelen te treffen dat de bedrijfsvoering in de panden [locatie 2] en [locatie 3] geen hinder zou ondervinden van de sluiting wat betreft de elektriciteitsvoorziening, de verwarming en het gebruik van de toiletten. Van strijd met het gelijkheidsbeginsel is volgens de rechtbank geen sprake omdat een woning volgens het beleid van de burgemeester minder lang dicht hoeft dan een drugspand.

Hoger beroep

2.1. [appellant A] en [appellant B] zijn het niet eens met de uitspraak van de rechtbank en zijn daartegen in hoger beroep gekomen. Zij betogen dat de rechtbank er ten onrechte van is uitgegaan dat een verhuurder altijd verantwoordelijk kan worden gehouden voor de acties van een huurder. In dit geval kan hen als verhuurders geen enkel verwijt worden gemaakt. De huurder was een persoon die al jaren in Baarle-Nassau woonde en niet eerder in aanraking met de politie is geweest. Ze hebben een schriftelijk huurcontract met hem afgesloten en ontvingen de huur voor dit pand, die erg laag was, via de bank. Zij brachten regelmatig bezoeken aan het pand en hebben daarbij nooit iets verdachts opgemerkt. [appellant A] en [appellant B] wijzen erop dat de cocaïne is aangetroffen in een tas. Een ieder had die tas naar binnen kunnen brengen, omdat het pand vrij toegankelijk was. Zij hadden de drugs zelf niet kunnen ontdekken, omdat het hun niet vrij stond om de persoonlijke bezittingen van een ander te doorzoeken. Bovendien ging het hier om een drugsdeal die was uitgelokt door Spaanse undercoveragenten.

¹ Michelle Bruijn is promovenda en docent aan de RU te Groningen. Jan Brouwer is hoogleraar-directeur van het Centrum voor Openbare orde en Veiligheid van de RU te Groningen.

2.2. [appellant A] en [appellant B] betogen verder dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de sluiting niet kan worden aangemerkt als een straf. Zij ervaren de sluiting wel als een straf, omdat zij het pand hierdoor een jaar lang niet hebben kunnen verhuren en hun goede naam is aangetast. Sluiting had ook gevolgen voor de bedrijfspanden [locatie 2] en [locatie 3], omdat deze bedrijfspanden afhankelijk zijn van de elektriciteitsvoorziening en de watervoorziening van het bedrijfspand [locatie 1]. Daarbij komt dat de sluiting niet noodzakelijk was, omdat zij de huurder reeds de toegang tot het pand hadden ontzegd. [appellant A] en [appellant B] voeren aan dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden, omdat een andere woning in Baarle-Nassau na de vondst van drugs maar voor drie maanden gesloten is geweest. Een koeienstal in Baarle-Nassau waarin drugsafval is aangetroffen, is volgens hen zelfs helemaal niet gesloten geweest.

Oordeel van de Afdeling

Bevoegdheid tot sluiting

3. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de burgemeester bevoegd was om op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet tot sluiting van het pand aan de [locatie 1] over te gaan. De in het pand aangetroffen hoeveelheid cocaïne is vele malen groter dan de hoeveelheid van 0,5 g die als een hoeveelheid bestemd voor eigen gebruik kan worden aangemerkt. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat de aangetroffen drugs bestemd waren voor verkoop, aflevering of verstrekking. [appellant A] en [appellant B] hebben dit uitgangspunt verder ook niet bestreden. De Afdeling verwijst hierbij naar haar vaste rechtspraak, zie bijvoorbeeld de uitspraak van 14 maart 2018, ECLI:NL:RVS:2018:738, waarin is geoordeeld dat bij aanwezigheid van meer dan 0,5 g harddrugs de aangetroffen hoeveelheid harddrugs in beginsel (mede) bestemd wordt geacht voor de verkoop, aflevering of verstrekking. Het is aan de rechthebbende op het pand om aannemelijk te maken dat de aangetroffen hoeveelheid harddrugs niet voor verkoop, verstrekking of aflevering aanwezig was. Indien het tegendeel niet aannemelijk wordt gemaakt, is de burgemeester ingevolge artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet bevoegd om ten aanzien van het pand een last onder bestuursdwang op te leggen.

Uitoefening van de bevoegdheid

4. De burgemeester maakt bij de uitoefening van zijn bevoegdheid om een woning te sluiten op grond van artikel 13b, eerste lid van de Opiumwet gebruik van handhavingsbeleid (ook wel het Damoclesbeleid genoemd). De sluiting van het bedrijfspand voor de duur van twaalf maanden is in overeenstemming met dit beleid. Dat kan als volgt worden toegelicht. In hoofdstuk 5 van het Damoclesbeleid zijn beleidsregels ten aanzien van lokalen opgenomen. Het bedrijfspand moet gelet op artikel 5.1 van deze beleidsregels worden aangemerkt als een lokaal. Volgens artikel 5.3 sluit de burgemeester een lokaal bij een eerste constatering van handel in harddrugs voor de duur van twaalf maanden.

4.1. De sluiting van het bedrijfspand voor de duur van twaalf maanden is daarmee in overeenstemming met het Damoclesbeleid. Maar dat betekent niet zonder meer dat de burgemeester zijn besluit tot sluiting in redelijkheid heeft kunnen nemen. De burgemeester moet bij het nemen van een besluit een nadere beoordeling maken. Daarbij moet hij alle omstandigheden van het geval betrekken en bezien of deze op zichzelf dan wel tezamen met andere omstandigheden, moeten worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) die maken dat het handelen overeenkomstig de beleidsregel gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregels te dienen doelen. Zie in dit verband de uitspraak van de Afdeling van 26 oktober 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2840.

4.2. [appellant A] en [appellant B] hebben op de zitting de feiten en omstandigheden rond de verhuur van het bedrijfspand [locatie 1] en hun relatie met de huurder van dit pand, [persoon], nader toegelicht. [appellant A] en [appellant B] hadden een garagebedrijf in Baarle-Nassau waar [persoon] als autospuitser werkte. Op een gegeven moment is [persoon] een eigen bedrijf begonnen. Hij huurde daartoe aanvankelijk een pand aan de Kapelstraat in Baarle-Nassau. Vanaf 1 april 2012 huurde hij het bedrijfspand [locatie 1] van [appellant A] en [appellant B], voor een huurprijs van € 750,00 per maand. Dit pand was meer geschikt voor de uitoefening van zijn bedrijf, omdat het beschikte over een spuitcabine. [appellant A] en [appellant B] vroegen een lage huur, omdat zij wisten dat [persoon] de huur niet goed kon betalen en zij hem kenden als een welwillende man. [appellant A] en [appellant B] gingen bij [persoon] langs als er sprake was van huurachterstand – wat met enige regelmaat voorkwam – en als zij hun garage bezochten die naast het door [persoon] gehuurde bedrijfspand zit. Dat was gemiddeld elke veertien dagen. Ter zitting hebben [appellant A] en [appellant B] voorts toegelicht dat de broer van [appellant A] in de woning op het naastgelegen perceel [locatie 4] woont, en dat deze broer vaak bij [persoon] langs ging. Volgens [appellant A] en [appellant B] is ook deze broer nooit iets bijzonders opgevallen. De burgemeester heeft de ter zitting gegeven nadere toelichting van de feiten en omstandigheden van [appellant A] en [appellant B] niet betwist en de Afdeling ziet in dit stadium ook geen reden om aan de juistheid daarvan te twijfelen. Uit de processtukken en de ter zitting gegeven nadere toelichting van [appellant A] en [appellant B] volgt dat zij een goede relatie met de huurder hadden en regelmatig een bezoek aan het bedrijfspand brachten. Op deze manier informeerden zij zich actief over het gebruik dat [persoon] van het bedrijfspand maakte. Daarnaast is het aannemelijk dat de broer van [appellant A] hen zou informeren als hij onregelmatigheden in het bedrijfspand zou constateren. De Afdeling betwijfelt of [appellant A] en [appellant B] een verwijt van de overtreding van de Opiumwet kan worden gemaakt.

4.3. [appellant A] en [appellant B] hebben [persoon] na het incident direct de toegang tot het bedrijfspand ontzegd en de huurovereenkomst aan hem opgezegd. Zoals de burgemeester terecht heeft betoogd, betekent dat niet dat een

sluiting van het bedrijfspand niet langer noodzakelijk is. Een sluiting kan noodzakelijk zijn om de bekendheid van een pand als drugspand weg te nemen en de loop naar een pand eruit te halen. Vergelijk de uitspraak van 4 april 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1149. In dit geval is echter niet gebleken van een loop naar het pand. De burgemeester kon op de zitting geen ander signaal voor loop naar het bedrijfspand [locatie 1] noemen dan het incident van 3 juni 2016. Over dat incident is niet veel meer bekend dan dat daarbij 24 kg cocaïne is aangetroffen. De burgemeester heeft zich op de zitting op het standpunt gesteld dat er gelet op deze hoeveelheid van uit moet worden gegaan dat er een toeloop van leveranciers of kopers van drugs naar het pand was. Met dit standpunt miskent de burgemeester echter dat hij, zoals hiervoor onder 4.1 is overwogen, gelet op artikel 4:84 van de Awb een nadere beoordeling dient te maken. In het kader van die beoordeling kan hij niet uitsluitend afgaan op de hoeveelheid drugs die is aangetroffen. Hij dient alle omstandigheden van het geval in aanmerking te nemen, dus ook de omstandigheid dat er geen signalen waren van loop van leveranciers of kopers van drugs. Vergelijk de uitspraak van 29 november 2017, ECLI:NL:RVS:2017:3251.

4.4. Het besluit van 29 november 2016 geeft er geen blijk van dat de burgemeester alle omstandigheden van het geval in samenhang heeft gezien. Er ontbreekt een motivering waarom deze omstandigheden tezamen geen bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb zijn. De burgemeester had in zijn besluit inzichtelijk moeten maken waarom het in dit geval niet onevenredig is om het bedrijfspand in overeenstemming met het Damoclesbeleid voor twaalf maanden te sluiten. Daarbij had hij in ieder geval moeten ingaan op de vraag of [appellant A] en [appellant B] een verwijt van de overtreding kan worden gemaakt en de vraag of en zo ja in hoeverre de sluiting voor twaalf maanden noodzakelijk was. De burgemeester heeft dit niet gedaan. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat het besluit van 29 november 2016 onvoldoende is gemotiveerd. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Beroep op het gelijkheidsbeginsel

5. Anders dan [appellant A] en [appellant B] betogen, is de woning in Baarle-Nassau die voor drie maanden gesloten is geweest geen gelijk geval. Het ging daar namelijk om een eerste constatering van harddrugs in een woning. Het Damoclesbeleid schrijft in zo'n geval een sluiting voor de duur van drie maanden voor. In de koeienstal waar [appellant A] en [appellant B] op hebben gewoond, is drugsafval aangetroffen. Zoals de burgemeester heeft toegelicht, ging het niet om drugs en was hij niet bevoegd om op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet en het Damoclesbeleid op te treden. Het gaat hier dus ook niet om een gelijk geval. De rechtbank is terecht tot de conclusie gekomen dat zich geen schending van het gelijkheidsbeginsel voordoet.

Conclusie

6. Gelet op hetgeen hiervoor onder 4 tot en met 4.4 is overwogen, is het hoger beroep van [appellant A] en [appellant B] gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden

vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 29 november 2016 van de burgemeester alsnog gegrond verklaren. Dat besluit komt wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb voor vernietiging in aanmerking. De burgemeester moet met inachtneming van deze uitspraak van de Afdeling een nieuw besluit nemen op het door [appellant A] en [appellant B] gemaakte bezwaar tegen het besluit van 30 juni 2016. Met het oog op een efficiënte afdoening van het geschil ziet de Afdeling aanleiding om met toepassing van artikel 8:113, tweede lid, van de Awb te bepalen dat tegen het nieuwe besluit slechts bij haar beroep kan worden ingesteld.

7. De burgemeester dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

[appellant A] en [appellant B] hebben verschillende kosten op hun bij de rechtbank en de Afdeling ingediende proceskostenformulieren vermeld. Van deze kosten komen alleen de kosten die zijn gemaakt in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep voor vergoeding in aanmerking. Voor de behandeling in beroep komen de reiskosten en de verletkosten van [appellant A] en [appellant B] voor vergoeding in aanmerking. Het gaat om € 23,52 aan reiskosten en € 250,00 aan verletkosten. Voor de behandeling in hoger beroep komen de reiskosten en de verletkosten van [appellant A] en [appellant B] voor vergoeding in aanmerking. Het gaat om € 61,04 aan reiskosten en € 270,00 aan verletkosten. Het bedrag aan verletkosten is lager dan waar [appellant A] en [appellant B] om hebben verzocht. Dit heeft te maken met het feit dat niet meer dan 6 uren aan verletkosten kunnen worden vergoed. De overige procedurekosten die [appellant A] en [appellant B] op hun proceskostenformulier hebben vermeld zijn niet nader gespecificeerd en komen reeds hierom niet voor vergoeding in aanmerking.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank Zeeland-West-Brabant van 21 september 2017 in zaak nr. 17/182;
- III. verklaart het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de burgemeester van Baarle-Nassau van 29 november 2016, kenmerk 16uit17433;
- V. bepaalt dat tegen het door de burgemeester van Baarle-Nassau te nemen nieuwe besluit op het bezwaar van [appellant A] en [appellant B] slechts bij de Afdeling beroep kan worden ingesteld;
- VI. veroordeelt de burgemeester van Baarle-Nassau tot vergoeding van bij [appellant A] en [appellant B] in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 604,56 (zegge: zeshonderdvier euro en zesenvijftig cent);
- VII. gelast dat de burgemeester van Baarle-Nassau aan [appellant A] en [appellant B] het door hen betaalde griffierecht ten bedrage van € 418,00 (zegge: vierhonderd

derdachtien euro) voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep vergoedt.

Naschrift

1. De burgemeester van Baarle-Nassau sluit een gehuurd bedrijfspand conform zijn handhavingsbeleid voor twaalf maanden nadat hierin 24 kilo cocaïne is aangetroffen, op grond van art. 13b Opiumwet. De bestuursdwangbevoegdheid die hierin is neergelegd maakt sluiting mogelijk indien in een woning of lokaal een middel als bedoeld in lijst I of II van de Opiumwet wordt verkocht, afgeleverd of verstrekt, dan wel hiertoe aanwezig is. De rechtbank oordeelt dat de burgemeester bevoegd was om het pand te sluiten en ook in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik heeft gemaakt.

2. In hoger beroep gaan de verhuurders voor drie ankers liggen. Ten eerste, dat hen geen enkel verwijt kan worden gemaakt. Ten tweede, dat de sluiting van het pand niet noodzakelijk is, omdat zij de huurovereenkomst per direct hebben opgezegd en de huurder de toegang tot het pand hebben ontzegd. Ten derde, dat de sluiting moet worden aangemerkt als een punitieve sanctie.

3. De Afdeling is van mening dat de burgemeester, gezien de aangetroffen hoeveelheid drugs, bevoegd was om over te gaan tot sluiting. Bovendien is de sluiting voor de duur van twaalf maanden in overeenstemming met het door de burgemeester geformuleerde handhavingsbeleid. Volgens de Afdeling is hier echter niet mee gezegd dat de burgemeester in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik heeft mogen maken. Om dat te beoordelen moeten alle omstandigheden van het geval in aanmerking worden genomen. Art. 4:84 Awb verplicht ertoe van een beleidsregel af te wijken als de gevolgen voor belanghebbenden wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met beleidsregel te dienen doelen (zie ook ABRvS 26 oktober 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2840, AB 2016/447, m.nt. H.E. Bröring, JG 2017/18, m.nt. L.M. Bruijn en M. Vols). De burgemeester heeft naar het oordeel van de Afdeling nagelaten om alle omstandigheden van het geval in samenhang te bezien.

4. Ten eerste had de burgemeester moeten ingaan op de vraag of de verhuurders een verwijt kan worden gemaakt van de overtreding van de Opiumwet. De verhuurders brachten gemiddeld een keer per twee weken een bezoek aan het bedrijfspand en hebben daarbij nooit iets verdachts opgemerkt. Daarnaast lieten zij zich actief informeren over het gebruik van het bedrijfspand. De broer van één van de verhuurders die op het naastgelegen perceel woont, hield ook een oogje in het zeil. Hij ging regelmatig langs bij de huurder van het pand, maar ook hem is niets bijzonders opgevallen.

5. Dit wijst op een koerswijziging, de Afdeling heeft zich immers in het verleden steeds op het standpunt gesteld dat de persoonlijke verwijtbaarheid van een derde – bijvoorbeeld een verhuurder of een cafébaas – volstrekt irrelevant is voor het gebruik van de sluitingsbevoegdheid (zie bijvoorbeeld ABRvS 6 december 2017, ECLI:NL:RVS:2017:3339;

ABRvS 4 februari 2014, ECLI:NL:RVS:2014:299; ABRvS 8 september 2010, ECLI:NL:RVS:2010:BN6187). Verwijtbaarheid speelde tot nu toe slechts een rol bij punitieve sancties en niet bij het opleggen van herstelsancties (F.C.M.A. Michiels, A.B. Blomberg & G.T.J.M. Jurgens, *Handhavingsrecht*, Deventer: Wolters Kluwer 2016, p. 58; zie ook: T.N. Sanders, 'De bijzondere omstandigheid bij invordering en kostenverhaal', *Gst.* 2018/35). De mogelijke niet-verwijtbaarheid kan nu een bijzondere omstandigheid opleveren die maakt dat toepassing van het handhavingsbeleid onevenredig is in de zin van art. 4:84 Awb.

6. Ten tweede had de burgemeester moeten ingaan op noodzakelijkheid van de sluiting, omdat er geen signalen waren van 'loop' naar het pand door leveranciers of kopers van drugs. Over de noodzakelijkheid van sluiten in verband met een niet bestaande loop naar een pand deed de Afdeling eerder al een koersverleggende uitspraak. In die zaak worden bij een inval in een woning in Maastricht 7,8 gram hennep, lege gripzakjes en ander verpakkingsmateriaal aangetroffen. De bewoner verklaart dat de aangetroffen hennep mede bestemd is voor de verkoop. Zij verpakt de hennep in haar woning en levert deze af bij klanten thuis na telefonische bestelling. Voor sluiting conform art. 13b Opiumwet was de aanwezigheid van een handelshoeveelheid drugs tot dan toe voldoende. Dat de drugs elders worden verkocht was vóór deze uitspraak irrelevant (zie bijvoorbeeld ABRvS 14 maart 2018, ECLI:NL:RVS:2018:738, AB 2018/738, m.nt. J.G. Brouwer en L.M. Bruijn). Daar brengt de Afdeling met een uitspraak van 29 november 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:3251) verandering in. De aanwezigheid van een handelshoeveelheid geeft weliswaar een titel voor het toepassen van de bevoegdheid in art. 13b Opiumwet, maar dat wil niet zeggen dat de burgemeester in redelijkheid zijn sluitingsbeleid kan uitvoeren. Om dat te beoordelen moet een burgemeester alle omstandigheden van het geval in zijn besluitvorming betrekken. Dat deed de burgemeester van Maastricht in deze zaak volgens de Afdeling onvoldoende, nu hij niet meewoog dat de levering en verkoop van hennep niet plaatsvonden in of bij de woning. Sluiting was derhalve niet noodzakelijk om de 'loop' naar het pand eruit te halen; de woning stond immers niet bekend als drugspand. Zonder nadere motivering van de burgemeester over de noodzakelijkheid van de sluiting kan de Afdeling de burgemeester derhalve niet volgen in zijn oordeel dat er geen sprake is van een punitieve sanctie. De sluiting van een woning kan slechts een herstelsanctie zijn zolang die niet is gericht op het toevoegen van leed, maar noodzakelijk is om de overtreding te beëindigen en herhaling te voorkomen.

7. In de zaak die zich afspeelt in Baarle-Nassau zijn er evenmin signalen van loop naar het pand. Ook hier bestaat dus geen noodzaak om de bekendheid van de bedrijfsruimte als drugspand weg te nemen. Hierin kan een bijzondere omstandigheid zijn gelegen die maakt dat de burgemeester moet afwijken van zijn sluitingsbeleid. Te meer, daar de verhuurders de huurovereenkomst per direct hebben opgezegd en de huurder de toegang tot het pand hebben ontzegd.

8. Indien een omstandigheid als 'bijzonder' moet worden aangemerkt vanwege de mogelijk onevenredige ge-

volgen van de sluiting, betekent dit niet dat de bevoegdheid van art. 13b Opiumwet aan de burgemeester ontvalt (zie ook ABRvS 20 december 2017, ECLI:NL:RVS:2017:3481; vgl.: A. Tollenaar onder ABRvS 4 april 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2241, AB 2018/337). De burgemeester wordt door de Afdeling slechts verplicht om gemotiveerd antwoord te geven op de vraag of het uitvoeren van zijn sluitingsbeleid niet tot onevenredige gevolgen leidt. Met andere woorden of hij zijn besluit in redelijkheid heeft kunnen nemen. Is dat niet het geval, dan staat hij zeker niet met lege handen. Om de overtreding van de Opiumwet te beëindigen en herhaling te voorkomen kan de burgemeester bijvoorbeeld gemotiveerd een minder zware een herstelsanctie opleggen in de vorm van een kortere sluitingstermijn dan in het beleid voorzien, dan wel een last onder dwangsom ofwel kan hij volstaan met een waarschuwing.

L.M. Bruijn & J.G. Brouwer

Gst. 2019/16

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 4 juli 2018, nr. 201706763/1/A3
(Mrs. J.A. Hagen, J.Th. Drop en E.J. Daalder)
m.nt. W.P. Adriaanse

(Art. 8 lid 1 aanhef en onder b, 24 lid 1 aanhef en onder a, 31 lid 1 aanhef en onder b en c en lid 2 Dhw; art. 5 Besluit eisen zedelijk gedrag Dhw 1999)

Module Horeca 2019/2999
ECLI:NL:RVS:2018:2214

Bestuurlijke waarschuwing. Intrekking Dhw-vergunning. Slecht levensgedrag. Gevaar voor gezondheid minderjarigen. Koppeling met intrekking Dhw-vergunning in andere gemeente. (Hengelo)

Volgens de burgemeester is appellant onverschillig ten aanzien van het voldoen aan de geldende regels. Gelet op zijn houding is de burgemeester van mening dat hij niet over het bijzondere verantwoordelijkheidsgevoel beschikt dat verwacht wordt van een uitbater van een horeca-inrichting en dus van slecht levensgedrag is.

Dat appellant onachtzaam is geweest en na confrontatie met het feit dat hij overtredingen van de Dhw had begaan een onverschillige houding heeft aangenomen, betekent niet dat daarmee is komen vast te staan dat hij van slecht levensgedrag is, aldus de Afdeling.

Uit processen-verbaal die de burgemeester heeft betrokken in de besluitvorming blijkt dat politieagenten hebben waargenomen dat minderjarigen eenvoudig aan alcohol kunnen komen. Verder zijn vijf minderjarigen aangehouden die allen afzonderlijk hebben verklaard dat zij alcoholhoudende drank hebben gekocht bij het café en dat zij van vrienden hadden gehoord in dat café makkelijk alcoholhoudende drank te kunnen kopen. Gelet

hierop is de rechtbank de burgemeester terecht gevolgd in diens standpunt dat het café bekend staat als horecabedrijf waar minderjarigen makkelijk aan alcoholhoudende drank kunnen komen. De door appellant getroffen maatregelen, bestaande uit het inhuren van een beveiligingsbedrijf, zijn gelet op de geconstateerde feiten niet effectief gebleken.

In de omstandigheid dat appellant als gevolg van de intrekking geen inkomsten meer heeft, kon de burgemeester geen aanleiding vinden om van de intrekking af te zien. Artikel 31 lid 1, aanhef en onder c Dhw is immers dwingend geformuleerd.

Hoger beroep ongegrond.

Uitspraak op het hoger beroep van:

[appellant] handelend onder de naam [café], gevestigd te Hengelo,

tegen de uitspraak van de rechtbank Overijssel van 13 juli 2017 in zaken nrs. 17/302, 17/304 en 17/306 in het geding tussen:

[appellant]

en

de burgemeester van Hengelo.

Procesverloop

Bij besluit van 11 augustus 2016 heeft het college van burgemeester en wethouders tijdelijk andere sluitingstijden vastgesteld voor [café], inhoudende dat het café gedurende een week twee uur eerder dient te zijn gesloten voor publiek (primair besluit I).

[appellant] heeft hiertegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 14 september 2016 heeft de burgemeester tijdelijk andere sluitingstijden vastgesteld voor het café, inhoudende dat het café gedurende twee weken vier uur eerder dient te zijn gesloten voor publiek (primair besluit II). [appellant] heeft hiertegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 14 oktober 2016 heeft de burgemeester de Drank- en Horecawet-vergunning van het café ingetrokken (primair besluit III).

[appellant] heeft hiertegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 26 oktober 2016 heeft de burgemeester de grondslag van primair besluit III herzien en primair besluit I voor zijn rekening genomen (aanpassingsbesluit).

[appellant] heeft hiertegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 13 december 2016 heeft de burgemeester het door [appellant] gemaakte bezwaar tegen primair besluit I ongegrond verklaard.

Bij besluit van 13 december 2016 heeft de burgemeester de door [appellant] gemaakte bezwaren tegen primair besluit III en het aanpassingsbesluit ongegrond verklaard.

Bij besluit van 14 december 2016 heeft de burgemeester het door [appellant] gemaakte bezwaar tegen primair besluit II ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 13 juli 2017 heeft de rechtbank het door [appellant] tegen de twee besluiten van 13 december 2016 en het besluit van 14 december 2016 ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft [appellant] hoger beroep ingesteld.